

protahováním, tak že, kdyby odvolací soud, opakuje podle § 470 tr. ř. důkaz ten, vzal skutečnosti svědky Janem K-em a Bohuslavem H-em uváděné za prokázané, mohly by přivést odvolací soud k jinému názoru na smysl závadného výroku. Nepovšimnutou neměla zůstat ani okolnost, že obžalovaný Václav Š. byl ústnímu jednání přítomen za žalující stranu, a měl tedy podle převzaté povinnosti hájiti oprávněné zájmy organizace jím zastupované, k níž dojísta náležela i péče o ukončení sporu o velké peníze, tak že odvolacímu soudu bylo zkoumati, zda obžalovaný jednal bezelstně ve výkonu převzatých povinností, zda a pokud překročil meze tohoto svého práva, a zda, pronášeje závadný výrok, byl si vědom protiprávnosti svého obvinění, by i po stránce subjektivní bylo zjištěno, zda obžalovaný Václav Š. jednal v úmyslu v § 488 tr. zák. předpokládaném.

Čís. 4108.

Pojem »vyšetřovací výkon« podle § 51 odstavec třetí tr. ř. předpokládá, že bylo aspoň něco předsevzato k zjištění trestného činu a pachatele.

Přerušeni trestního řízení podle § 412 tr. ř. není vyšetřovacím úkolem, zakládajícím předstížení.

(Rozh. ze dne 13. března 1931, Nd II 15/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, vyslechnuv generální prokuraturu, v trestní věci Antonína R-a a Elišky H-ové pro zločin krádeže rozhodl spor o příslušnost mezi krajským soudem trestním v Brně a krajským soudem v Jičíně takto: Příslušný jest podle § 51 tr. ř. krajský soud trestní v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Tím, že trestní řízení proti Antonínu R-ovi jen podle § 412 tr. ř. dne 16. října 1930 přerušil, okresní soud v Libáni ještě nepředstihl ve smyslu § 51 odst. 3 tr. ř. krajský soud trestní v Brně, jenž oba podezřelé, Antonína R-a a Elišku H-ovou dne 16. ledna 1931 zodpovědně vyslechl, neboť pouhým přerušeniím podle § 412 tr. ř. bylo řízení o četnickém oznámení prozatímně ihned skončeno, aniž se podniklo vůbec něco — byť sebe nepatrnějšího —, co by mohlo býti kladeno na roveň »vyšetřovacímu výkonu« ve smyslu třetího odstavce § 51 tr. ř., jenž předpokládá, že bylo aspoň něco předsevzato k zjištění trestného činu a pachatele, což v pouhém formálním přerušeniím podle § 412 tr. ř. obsaženo není.

Čís. 4109.

Poštovní administrátor není vrchností ve smyslu § 187 tr. zák.

Pro otázku včasnosti náhrady škody rozhoduje jen, zda se stala dříve, než vrchnost zvěděla o pachatelově provinění. V úvahu přichází

okamžik, kdy se náhrada dostala poškozenému, nikoliv, kdy pachatel předal náhradu jiné osobě, by ji odevzdala poškozenému.

Nezáleží na tom, že ten, kdo věc vrchnosti hlásil, nechtěl tím činiti trestní oznámení, nýbrž pro vyloučení beztrestnosti stačí, že vrchnost pojala z hlášení toho podezření, že činnost pachatelova má nebo by mohla míti veškeré zákonné znaky krádeže nebo zpronevěry.

Podmínky účinné lítosti podle § 187 tr. zák. pro zpronevěru nečiní beztrestným souběžný přestupek podle § 320 f) tr. zák. ani, sloužil-li jen k zakrytí zpronevěry.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, Zm I 990/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 13. listopadu 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zpronevěry podle §§ 183, 461 tr. zák. a přestupkem podle § 320 f) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost doličuje zmatečnost podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř. námitkou, že se zpronevěra 912 Kč stala beztrestnou včasným zaplacením dříve, než bylo o případu učiněno trestní oznámení a než četnictvo nebo jiné veřejné orgány (ředitelství pošt a telegrafů) pojaly proti obžalovanému podezření nebo jinak zakročily, že účinná lítost, přivodující beztrestnost zpronevěry, činí beztrestným i dodatečné padělání poštovní stvrzenky, ano jde jen o čin následný, sledující jen účel, by prvý skutek (zpronevěra) byl zakryt. Zmateční stížnost nemá pravdu. Rozsudek obsahuje skutkové zjištění, zmateční stížností neotřesené, že administrátor pošty Václav M. hlásil dne 12. července 1930 ředitelství pošt a telegrafů a na četnické stanici, že k němu přišla poptávka po šekovém vkladu, který obžalovaný inkasoval, ale nedeslal, a že žádal četnictvo, by ho vyzvalo, by tyto peníze vrátil; nepřiznává však obžalovanému beztrestnost zpronevěry pro účinnou lítost podle § 187 tr. zák., an obžalovaný nahradil škodu teprve, když se četnictvo a ředitelství pošt a telegrafů již dozvědělo o trestném činu (dne 15. července 1930). Ke skutečnosti, že poklesek obžalovaného byl hlášen ředitelství pošt a telegrafů, není třeba přihlížeti, ana pro otázku beztrestnosti podle § 187 tr. zák. nemá rozhodující význam (srov. rozh. nejv. s. sb. čís. 2913/27); jest tu však skutkové zjištění, že se četnictvo dovědělo o případu o tři dny dříve, než byla škoda nahrazena. Zmateční stížnost ovšem namítá, že Václav M., oznamuje onu událost četnictvu, nechtěl tím činiti trestní oznámení, což skutečně M. jako svědek potvrdil, nýbrž že chtěl použití četnictva jen k vykonání většího nátlaku na stěžovatele, by dal věc do pořádku. Přehlíží však, že úkolem četnictva jako úřadu bezpečnostního jest podle § 24 tr. ř. (§ 1 zák. čís. 299/1920 sb. z. a n.) vyzvídati veškeré zločiny a přečiny, pokud se nevyšetřují jen k žádosti

účastníka. Nerozhoduje, jaký úmysl sleduje osoba činící hlášení o trestném činu soudu nebo jiné vrchnosti (četnictvu), jak sama posuzovala pachatelovu činnost, zda jen s hlediska posklesku kárného, či jako trestný čin; pro beztrestnost z důvodů účinné lítosti (§ 187 tr. zák.) jest podstatné, zda z takového hlášení soud nebo jiná vrchnost zvěděly o trestném provinění pachatele, t. j. pojaly z něho podezření, že jeho činnost má neb i jen mohla by míti veškeré podstatné zákonné znaky krádeže nebo zpronevěry. Hlášený čin obžalovaného byl toho druhu, že u četnictva odůvodněně musil vzbuditi podezření trestného činu zpronevěry, najmě ana byla oznámená osoba dva dny před tím pro podobná zadržování větších částek jí svěřených suspendována ze svého místa nadřízeným úřadem; že četnictvo skutečně takové podezření pojalo, vysvítá z toho, že uznalo za nutné vyšetřovati případ již dne 14. července 1930, tedy v den před náhradou škody, a učiniti pak i po náhradě škody trestní oznámení pro zpronevěru. Nebylo třeba skutkově zjistiti v rozsudku, jak míní zmateční stížnost, kdy obžalovaný dal své ženě peníze a příkaz, by jimi nahradila způsobenou škodu. Pro otázku včasnosti náhrady škody rozhoduje jen, zda se tak stalo dříve, než soud nebo jiná vrchnost zvěděly o pachatelově provinění. V úvahu přichází okamžik, kdy se náhrada dostala poškozenému, nikoliv, kdy pachatel předal náhradu jiné osobě, by ji odevzdala poškozenému. Průtah, který snad vznikl jednáním neb opomenutím toho, koho si pachatel zvolil za prostředníka k odevzdání náhrady, děje se na jeho vlastní nebezpečí; výjimečný předpis § 187 tr. zák. nepřipouští do té míry rozšiřujícího výkladu, by se pachatel mohl omlouvati pro nečasnost náhrady zaviněním třetích osob. Poněvadž tu není zákonných náležitostí, potřebných pro beztrestnost základního trestného činu stěžovatelova, pro zpronevěru, odpadá výtka zmateční stížnosti, že jeho účinná lítost činí beztrestným i následný čin, padělání poštovní stvrzenky, které mělo krytí zpronevěru. Třeba podotknouti, že podmínky účinné lítosti podle § 187 tr. zák. pro zpronevěru nečinily by beztrestným onen přestupek podle § 320 f) tr. zák., který jest trestným činem sui generis; platné trestní právo při speciálnosti předpisu § 187 tr. zák., platícího jen pro krádež a zpronevěru, nezná beztrestnost tohoto přestupku z důvodů účinné lítosti, a to ani, sbíhá-li se přestupek ten s takovým trestným činem, pro nějž bylo by lze onoho předpisu použití, a sloužil-li jen k jeho zakrytí.

Čís. 4110.

Předjízdí-li řidič automobilu v nepřehledné zatáčce motocykl takovou rychlostí, že ji před protijedoucím automobilem nemohl ovládnouti a byl nucen zabočiti těsně k motocyklu, zodpovídá podle § 335 tr. zák.; musí počítati i s úlekem spolujezdce na motocyklu.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, Zm I 132/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu